

[Lone Dybkjær]

ge blandede, sådan at man ikke kunne lave noget væsentligt. Det er det, og det klarer man ikke ved en koordinering. Det klarer man ved at vurdere: hvordan anvender vi ressourcerne bedst?

Så sagde jeg om forskning: jeg giver ikke meget for, at man bare siger, man skal have 10, 20 eller 100 mill. kr. til forskning. Det kan man jo altid sige. Jeg vil også gerne give 100 mill. kr. til forskellige forskningsformål, som jeg synes om, men igen: hvis man har et ansvar over for en finanslov, er der tale om en prioritering, og så er der tale om, at man ikke bare kan bevilge mere til forskning.

Med hensyn til registre sagde jeg rent faktisk, at jeg på et tidligere tidspunkt har spurgt arbejdsministeren om dem netop i forbindelse med nogle af forskningsinstitutionerne og fik det svar, hvis jeg ikke tager fejl, at det arbejder arbejdstilsynet med at tilrettelægge på en sådan måde, at det er muligt for andre at trække på disse registre, og dermed kunne vi så diskutere, om det ikke også ville være rimeligt, at sikkerhedsorganisationer kunne gøre det.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil stadig væk karakterisere det som en klar radikal tale, nemlig at vi skal gøre det åh så godt, men det, vi vil gøre her, er i hvert fald ikke godt nok, og derfor kan man ikke være med til at lave noget.

Jeg skal lige gøre fru Lone Dybkjær opmærksom på, at der ikke er tale om 10 mill. kr., 50 mill. kr., 100 mill. kr. i dette forslag om at sikre nogle flere penge til arbejdsmiljøforskning, og det er såmænd ikke, fordi vi er begyndt at se anderledes på det i SF; vi har altid været økonomisk ansvarlige. Der er bare ikke rigtig nogen, der har troet på det, men det er ved at gå op for flere og flere, og det er udmærket. Jeg sagde i min tale, at jeg vidste, der var afsat flere penge til det her. Det, jeg vil sikre ved at have taget det med i dagsordenen, er, at de penge ikke bruges til at købe det isenkram, man skal bruge, men til forskning, og jeg kan ikke forestille mig, at det i penge handler om hverken 10, 50 eller 100 mill. kr.; det drejer sig måske om 2-3 mill. kr. Det, vi vil sikre, er, at de 10 mill. kr., der er bevilget til forskning, bliver brugt til forskning, og at der så bliver bevil-

get nogle penge til det udstyr, man skal bruge til den. Det kan såmænd gøres over et finansudvalgsaktstykke, og det kan gøres meget hurtigt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det afgørende er også, at det ses lidt i sammenhæng med, hvad der i øvrigt står på finansloven. Jeg kunne godt her komme med nogle mere firkantede forestillinger om, hvad jeg mener er galt. Jeg har prøvet at sige det inden for de områder, som har med dagsordenen at gøre, men jeg tror, at det af hensyn til den videre debat er vigtigt, at vi får en meget åben diskussion, og jeg prøvede i min tale at redegøre for hvorfor, nemlig fordi udviklingen er afgørende forskellig i 1980erne fra, hvad den var i 1960erne. Jeg er godt klar over, at hvis man som radikal ikke bare sige: mere af alting, så er man asocial. Sådan oplever jeg det ikke. Jeg oplever mere, at alting kan være nøjagtig lige asocialt.

Så er jeg altså nødt til at sige til fru Lilli Gyldenkilde, at der står: flere midler afsættes til arbejdsmiljøforskning. Der har måske i tidligere forslag til dagsordenen stået noget om isenkram og sådan noget, men jeg har ikke kunnet læse det i den dagsorden, der er foreslået her. Jeg går ikke ud fra, at fru Lilli Gyldenkilde mener, at vi løser problemerne på arbejdsmiljøområdet ved at bevilge 1 eller 2 mill. kr. mere. Det er ikke det, det handler om, og det går jeg heller ikke ud fra at fru Lilli Gyldenkilde mener.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det sidste var jo godt tænkt. Det er ikke nemt at skjule noget for en radikal.

Selvfølgelig regner jeg ikke med, at man kan klare arbejdsmiljøproblemerne for hverken 2 eller 3 mill. kr., men det mente fru Lone Dybkjær heller ikke, når hun nu ville være så seriøs, hvilket jeg er glad for. Jeg vil gerne være med til, at vi får en stor, åben drøftelse om disse ting, for jeg kan se masser af problemer i det. Men når vi for en gangs skyld kommer med en beskeden dagsorden, hvilket vi gør, forekommer det mig ejendommeligt, at man ikke kan være med til den.